

pouhá skořápka, která skrývá vaše vystrašené, osamělé já. Duch svatý se chce do té skořápky dostat a pomoci vám začít znovu." - „A co tedy máme podle tebe udělat?" ...

„Co máte dělat? Chtěl bych, abyste si teď hned, tady na ulici, klekli a prosili Ducha svatého, aby vstoupil do vašeho života a učinil z vás nové lidi. Bible tomu říká „nové stvoření v Kristu“; a právě to může Bůh učinit i s vámi.“ ...

A před mými udivenými zraky tito dva vůdci jednoho z nejobávanějších bojových gangů z celého New Yorku pomalu klesali na kolena, zatímco já jsem se krátce modlil: „Pane Ježíši, tady jsou Tvoje čtyři děti a dělají něco, co je pro ně velmi, velmi těžké: klečí tady veřejně a prosí Tě, abys vstoupil do jejich srdcí a proměnil je v nové lidi, abys od nich vzal nenávisť, touhu po boji i osamělost. Poprvé v životě chtějí vědět, že je někdo skutečně má rád. Prosí Tě o to, Pane, a Ty je nezklameš. Amen.“ ...

Než jsme opustili Brooklyn, seznámili jsme Buckboarda a Stagecoache s místním kazatelem, aby jim mohl poradit v problémech jejich duchovního růstu. „Myslím si však“, řekl jsem Jimmymu, „že také my se na ně občas přijedeme podívat.“ Abych byl upřímný, oba jsme se nemohli zbavit podezření, že ti chlapi si z nás vlastně udělali legraci.

Když jsem se s tím však svěřil po svém návratu domů Gwen, hubovala mne: „Davide Wilkerson, což si neuvědomuješ, že jsi dostal to, zač ses modlil? Prosil jsi Ducha svatého o zázrak a teď, když se skutečně stal, snažíš se o tom polemizovat. Lidé, kteří nevěří v zázraky, by se za ně neměli modlit!“
(z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)

Ladislav Kubíček:

Z lásky k člověku šel Bůh do rizika

Svoboda člověka není univerzální. Nikdo si nemohl vybrat, zda se narodí jako muž nebo žena, nemohl si vybrat místo ani čas narození, ani hřivny a schopnosti. To všechno jsou danosti, počáteční podmínky a dary, které jsme od Boha dostali a které můžeme svobodně využívat a rozvíjet, anebo na ně kašlat. Dokonce se můžeme svobodně rozhodnout svému Stvořiteli plivat do tváře a nadávat mu. V ničem nám nebrání. Dal nám svobodnou vůli. A kolik lidí jí skutečně zneužívá proti životu. Chovají se tak ke své škodě, ke svému zavržení, k ničení těla i ducha. Bůh si naši lásku nevynucuje. Ta se vynutit nedá. Musí být svobodná, má-li být láskou. Jak by se poznala láska, kdyby se všichni lidé měli povinně rádi a nikdy nepoznali žádné protivenství? Nebyl by to svět robotů? Bůh člověka nestvořil jako robota. Stálo mu za to jít do rizika, že se k němu přihlásí třeba jen pár lidí, ale ti ho budou milovat zcela svobodně. (z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr: Příkázání

V posledních kapitolách knihy Jozue slyšíme poslední Jozueho slova k lidu. Staví před něj jeho povolání a pak se lidu opětovně ptá, zda si zvolí Hospodina. Říká: „A tak buďte zcela rozhodní a zachovávejte a čiňte všechno, co je napsáno v knize Mojžíšova zákona, abyste se od něho neuchýlili napravo ani nalevo“ (Joz 23,6). Poté je vybízí, aby poslouchali příkázání, čímž – jak nás hned napadne – se míní desatero. Příkázáním však ve skutečnosti je **důvěřovat v jednoho Boha**. To je příkázání, z něhož je lid povolán žít. Právě v tomto vztahu nalezneme svou sílu. Nesmíte se mísit s těmito pronárodmi, jejichž zbytky jsou mezi vámi. „Jména jejich bohů nepřipomínejte ani skrze ně nepřisahejte; neslužte jim a neklaňte se jim!“ (Joz 23,7).

Našemu dnešnímu světu Bůh říká: Nevkládejte svou naději v bohy, kteří vás nemohou zachránit – ve svou image, inteligenci, peníze, domy. Nevkládejte svou naději do svých dětí, manželky, manžela, do svého vysokého postavení. Ti vás nemohou zachránit. K čemu ti pomůžou peníze? Bůh je jistota, skála naší spásy. **Nikdo, kdo důvěřoval v Boha, nebyl nikdy zahanben.** (meditace pro úterý po 1 neděli postní)

Živý růženec v naší farnosti

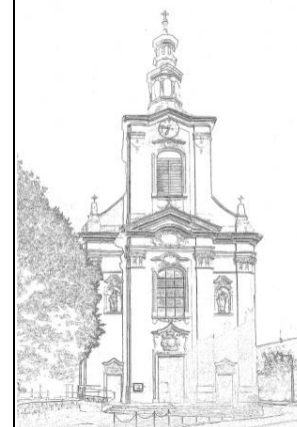
Modlitba je způsob **setkání s Bohem** a **propojení věřících** mezi sebou. Živý růženec je jedna z příležitostí a způsob, jak se pravidelně zapojit do společné modlitby. Tvoří jej lidé, kteří se růženec společně modlí. Vždy 20 lidí se spojuje do **jediné růže tvořené z 20 tajemství** (růženec radostný, bolestný, slavný a světla). Členové živého růžence se dobrovolně zavazují denně k modlitbě jednoho předem určeného desátku, který se po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí celý růženec.

V této mimořádné době, kdy je modlitba ještě důležitější než jindy, si někteří členové našeho lovosického společenství živého růžence neberou lístečky s příslušným tajemstvím na daný měsíc. **Tím se ztrácí podstata společenství modlitby**, protože není jasné, zda se určitý desátek někdo modlí, nebo ne. Proto od března dojde ke změně.

Kdo má i nadále ochotu se modlit, **zapište se znovu do tabulky na stolečku v zádě v kostele nebo kontaktujte paní Štarhovou.**

Václav č. 8 (2021)

21. 2. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

1. neděle postní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:15

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek od 14:00.
- **Živý růženec – bližší informace v rámečku**
- V neděli **21. 2. 2021** (3. neděle v měsíci) se koná mše sv. i v **Sulejovicích v 8:00**.
- Tuto neděli, tj. **21. 2. 2021**, se koná sbírka do rukou papeže Františka, na pomoc chudým ve světě - **Svatopetrský halář**
- **Křížovou cestu** se během postní doby budeme modlit v kostele v **pátek v 16:00 a v neděli v 9:00**.
- **Modlitební skupina** se během doby postní schází v **pátek od 15:15 ve farní kapli**.
- **Noc kostelů 2021** se uskuteční v **pátek 28. 5. 2021**. Hledáme zájemce o pomoc při organizaci této akce či nápady na realizaci. Vzhledem k uzavěrce tištěných materiálů, prosím přijďte se **svými podněty a návrhy do 1. 3. 2021**.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

7. Dostal jsem od Gwen přes hlavu

Za týden jsem jel do New Yorku s podivnými pocity. Čím více jsem se dovídal o povaze nepřítelů ve velkém městě, tím více vynikala moje vlastní neschopnost bojovat s ním. Proti jeho síle jsem měl jen svou vlastní slabost. Neměl jsem žádnou z obvyklých zbraní: neměl jsem zkušenost, byl jsem bez peněz, nestála za mnou žádná organizace. Bátl jsem se zápasu.

Náhle jsem si vzpomněl na podobnou situaci, kdy jsem také viděl přicházející boj a byl jsem plný strachu. Ve škole jsme měli chlapce, jmenoval se Chuck. Pravý tyran. Byl to první hoch, o kterém jsem uslyšel hned, když jsme se přistěhovali. Neměli jsme ještě ani vybalené kufry a už jsem věděl, že vždycky zmlátí nové děti a že má zvláště spadeno na děti kazatelů. Chucka jsem se bál, než jsem ho vůbec spatřil. Co udělám, až se jednou doopravdy setkáme? Ptal jsem se takto Pána a On mi hned dal svou jasnou odpověď:

„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým.“

Jednoho jarního odpoledne jsem šel sám ze školy domů. Náhle jsem před sebou uviděl chlapce. Okamžitě jsem věděl, že je to Chuck. Jakmile mne spatřil, přešel a valil se na mne jako těžký, supící, zlý býk. ...

„Ty jsi kazatelů kluk, vid'!“

Nebyla to otázka, ale výzva a já měl za to, že v té chvíli byly zmařeny všechny mé naděje ve „svatou smélost“. Byl jsem celý vyděšený.

„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým. Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Opakoval jsem si tuto větu stále dokola, zatím co Chuck začal vyjadřovat své mínění o mé osobě. ...

...ale Duchem mým, řekl Hospodin.“ Dosud jsem nepromluvil, ale rozhostil se ve mně úžasný klid. Cítil jsem, jak mne strach opouští a místo něj přichází pocit jistoty a radosti.

Podíval jsem se s úsměvem na Chucka. Ten byl stále vzteklejší. Tvář mu zrudla, když mne konečně vyzval k boji. Stále jsem se usmíval. Začal mne obcházet se zaťatými pěstmi a dělal proti mně všelijaké výpady. Nakonec Chuck udeřil. Byla to však chabá, váhavá rána, která nebolela a přišla ve chvíli, kdy jsem měl dobrou rovnováhu, takže jsem neupadl. Tiše jsem se smál. Chuck přestal se svým obcházením, pak povolil pěstě. Obrátil se a odešel.

Druhý den jsem ve škole zaslechl, že jsem přemohl největšího rváče ve městě. A každému o tom vykládal Chuck sám.

Teď po letech mne napadlo, zda se v této vzpomínce neskrývá něco důležitého. Možná, že právě pro toto mé špatné vystrojení k tomuto úkolu si Bůh vybral právě mne, aby práce od samého počátku závisela zcela na Něm.

„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ ...

Rozhodl jsem se učinit první kroky k tomu, aby se tento nápad mohl uskutečnit. Vzpomínám, jak dědeček vždycky zdůrazňoval, že ústředním bodem evangelia je přetvořující zkušenost. Znáš z paměti oddíl Písma, který měl vždycky na mysli; Jan 3, 3-6: „Ježíš řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího. Řekl jemu Nikodém: Kterak může člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může po druhé v život matky své vejíti a naroditi se? Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejíti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest a což se narodilo z Ducha, duch jest.“

Mají-li se tito mladí radikálně změnit, musí přijít proměna nejprve do jejich srdcí. Víím, že já sám jim to nikdy dát nemohu - musí to být dílo Ducha svatého. Mohu snad ale působit jako cesta, kterou se k nim Duch svatý dostane. Způsob budu muset najít. Až dosud jsem jen chodil po městě a naslouchal mu. Teď bych už měl začít něco dělat. Měl bych ty hochy oslovit ve víře, že Duch svatý sám se jich dotkne tam, kde já nemohu. ...

Začal jsem se ptát, kde jsou ve městě ty nejhorší a nejsilnější gangy. Pokaždé se opakovala tatáž odpověď: Kaplani a Mau-Mau; oba žily v brooklynském Fort Greene. Bojové gangy, které vznikly v této oblasti, jsou rasově rozděleny: Kaplani jsou černoši, Mau-Mau Španělé. Tyto dva gangy mezi sebou nebojují, ale spojují se dohromady, aby chránily svá území proti gangům cizím. ...

„Postav se tady u lampy a začni troubit. Jestliže se kolem shromáždí zástup, postavím se třeba tady na podstavec a promluvíím k nim.“ ...

A tak Jimmy spustil „Vzhůru bratři“ a troubil pořád dokola, a nahlas. Okna v domech se otevírala a začali se v nich objevovat lidé. Z budov se vyrojily děti. ...

Povzbudil jsem Jimmyho, aby jen troubil dál. Za chvíli začala přicházet mládež. Než Jimmy zahrál svůj kousek patnáctkrát nebo dvacetkrát dokola, byl už tady zástup asi sta hochů a děvčat; chodili kolem, křičeli přitom na sebe i na nás všelijaké oplzlosti a pískali. Vylezl jsem na podstavec lucerny a začal mluvit. Vřava vzrůstala. Nevěděl jsem, jak dál. V tu chvíli se však celá věc vymkla z mých rukou. V křiku mladých nastalo náhlé utišení. Přes jejich hlavy jsem uviděl, jak k chodníku přirazil policejní vůz. ...

„Dovolte mi otázku“, řekl jsem. „Nemám právo jakožto občan mluvit na veřejném místě?“

„Jistě máte,“ zněla odpověď policie, „pokud ovšem mluvíte pod americkou vlajkou.“

Za půl hodiny začal Jimmy troubit „Vzhůru bratři“ znovu. Tentokrát za námi vlál ohromný americký prapor, vypůjčený od sympatického ředitele školy. ...

„Jsem venkovský kazatel, můj domov je pět set kilometrů odtud. Přišel jsem za vámi, abych vám vyřídil poselství.“

Nikdo však neposlouchal. Tohle stěží byla příprava na kázání. Přesto jsem sklonil hlavu: „Pane,“ modlil jsem se, „nemohu získat ani jejich pozornost. Chceš-li zde začít pracovat, prosím Tě, probud' jejich zájem!“

Ještě jsem se modlil a změna už začala. Nejdříve se uklidnily ty nejmenší děti. Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že chlapci, kteří se před tím opírali o školní plot a kouřili, stáli teď se smeknutými klobouky a sklopenými hlavami. Byl jsem nenadálým tichem tak překvapen, že jsem pozbyl slov. Když jsem konečně mohl začít mluvit, vybral jsem si za svůj text evangelium Jana 3, 16: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezezahynul, ale měl život věčný“. Řekl jsem jim, že je Bůh miluje takové, jací jsou; právě takové, On ví dobře, co v nich je. Zná jejich zlobu i nenávisť. Ví, že někteří z nich spáchali i vraždu. Bůh ale také vidí, co z nich jednou bude, nejen jací byli v minulosti. To bylo všechno. Řekl jsem, co jsem říci musel a skončil jsem. Nad ulicí viselo těžké, výmluvné ticho. ...

Zdalo se mi, že pokus o vedení Duchem svatým ztroskotal. Pak jsem náhle uslyšel sám sebe, jak bez jakéhokoliv vlastního záměru říkám: „Prý tady ve Fort Greene máte pár opravdu silných gangů. Rád bych mluvil s vašimi vůdci a také s jejich zástupci. Jestliže jste tak velcí a silní, nebude vám jistě vadit přijít sem a potřást si rukou s hubeným kazatelem.“ ...

Veliký černošský chlapec pomalu opustil své místo vzadu arazil si cestu kupředu. Druhý hoch ho následoval. ...

„Tak mě bouchni, kazateli! Jsem Buckboard, vůdce Kaplanů.“ Neměl jsem ještě dost zkušeností se slangovými výrazy New Yorku, a když napřáhl ruku, chtěl jsem ji uchopit.

„Jen mě bouchni kazateli!“ řekl Buckboard a napřáhl proti mně otevřenou dlaň. Chvilku stál a zvědavě si mne prohlížel. „Máš pravdu, kazateli. Dostal jsi mne!“

Pak mi představil svého zástupce, Stagecoache a dále své dva válečné poradce. Co dělat dál? S tlukoucím srdcem jsem pokynul Jimmymu a poodešli jsme s těmito čtyřmi trochu stranou. Stagecoach prohlásil, že naše poselství „šlo skrz“.

„Víš, Davide“, řekl, „chodí tady kolem taková stará paní v černém čepci a s košíkem cukroví. Pořád chce, aby toho kluci nechali. Je docela prima, ale nikdy „nešla skrz“.

Vysvětlil jsem těm čtyřem, že jsem to nebyl já, kdo „šel skrz“, ale Duch svatý. Řekl jsem jim, že On se snažil proniknout až k jejich pýše... „a také k vaší nadutosti“, dodal jsem, dívaje se jim při tom přímo do očí, „i k vaší samolibosti. To všechno je